

Vèncer i convèncer

Dissabte hi haurà les primeres eleccions palestines lliures. Yasser Arafat té previst de guanyar-les àmpliament, però haurà de corregir els tics autocràtics, si vol mantenir el respecte popular després de la victòria política.

"La gent té por. Arafat ho controla tot. No sols la premsa, sinó també la vida de tothom".

La cita és el crit d'atenció que llança el prestigiós defensor dels drets humans, Bassem Eid, un palestí destacat en la lluita contra la repressió israeliana durant la Intifada, i ara reconegut activista contra la tortura a les presons de l'autonomia palestina. Eid, és cert, parlava acalorat, just després d'haver estat virtualment segrestat durant vint-i-quatre hores per la policia palestina al principi de la campanya electoral.

I és que la cursa cap als primers comicis palestins lliures no va començar amb bon peu. El president i candidat, Yasser Arafat, va intentar una maniobra d'última hora, que molts van qualificar de cacicada. De sobte va aconseguir l'acord del govern israelià per incrementar de sis el nombre d'escons del futur Parlament palestí, que ara tindrà vuitanta-vuit membres, cinc d'ells designats pel president mateix.

A més es proposava de reduir un terç els dies de campanya electoral i retardar-ne l'inici fins al 5 de gener per poder disposar d'una setmana més de monopoli mediàtic.

Aquesta dinàmica d'arbitrarietats va encendre totes les alarmes dels altres candidats, i la del president dels observadors de la Unió Europea, Carl Lindholm, que, amb un comunicat molt dur titulat "Ja n'hi ha prou", va aconseguir almenys de mantenir les tres setmanes de campanya previstes per la llei.

Arafat, sense necessitat de cometre actes il·legítims, ja comptava amb una expectativa de vot d'un 70%. Un percentatge que es manté, malgrat el desgast que per a la seva autoritat ha representat l'assassinat del líder del braç armat del Hamas, Yenie Ayash, abatut pels serveis secrets israelians en plena campanya electoral i al cor de Gaza.

A més, per a la presidència, només s'ha d'enfrontar amb la relativament

poc coneguda Samiha Khalil, una feminista i progressista convençuda que vol un referèndum sobre el procés de pau i proclamar immediatament un estat palestí.

De fet, només Haider Abdel Shafi, cap de la delegació palestina a la Conferència de Madrid, hauria pogut fer una certa ombra a Arafat. Però Shafi s'ha conformat presentant-se de diputat per Gaza i encapçalant una oposició constructiva al president, al costat dels representants que puguin obtenir els ex-comunistes i algun independent crític, com l'ex-portaveu palestina, la carismàtica Hanan Ashrawi.

La llei electoral divideix el territori palestí en setze circumscripcions, dotades amb un nombre d'escons segons els habitants. Els seients s'atorgaran per ordre als candidats més votats. La divisió del territori afavoreix els grans partits,

que poden presentar-se a tot arreu. El més ben situat de tots és l'al-Fatah d'Arafat, com sigui que els islamistes del Hamas i els Fronts marxistes de l'OAP no s'hi presenten per desacord amb el procés d'autonomia.

La diversitat de circumscripcions també ha promogut la presentació de candidatures independents, que representen el 75% dels 676 concurrents. En la generalitat dels casos es tracta de notables locals, la major part d'ells ja compromesos amb la política de pau d'Arafat.

Al líder palestí, li sobren carisma i facilitats per garantir-se una còmoda majoria. Però Arafat ha de tenir en compte que l'ansia de llibertat dels palestins no quedarà associada amb una passada per les urnes. Li exigiran proves quotidianes de compromís amb la democràcia i de fermesa amb Israel per tal de poder proclamar l'estat palestí. **Joan Roura**

EFE

Arafat fa campanya. El líder palestí no s'ha estat d'esmerçar esforços per rematar amb una àmplia victòria electoral el triomf que ja tothom li reconeix.